

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
КЖ1 ПО1 1/2010
Дана 11.06.2010. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, Верољуба Цветковића, Савке Гоговић, Надежде Мијатовић и Драгољуба Ђорђевића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету **оптуженог АА и др.**, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама Специјалног тужиоца, оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала, К.П.бр.20/06 од 10.07.2008. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 375 ЗКП, донео је дана 11.06.2010. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе Специјалног тужиоца, оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, а пресуда Окружног суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала, К.П.бр.20/06 од 10.07.2008. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К.П.20/06 од 10.07.2008. године, под тачком А став I изреке оптужени АА, ГГ, ББ и ВВ оглашени су кривим да су извршили и то оптужени АА кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, а оптужени ГГ, ББ и ВВ кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, а у ставу II изреке оптужени АА, ГГ, ББ, ВВ, ДД, ЋЋ и КК оглашени су кривим да су извршили и то оптужени АА, ГГ, ББ и ВВ кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, оптужена ДД и оптужени ЋЋ

кривично дело злоупотреба службеног положаја помагањем у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 35 и 61 КЗ, а оптужени КК кривично дело злоупотреба службеног положаја помагањем из члана 359 став 1 КЗ, у вези члана 35 КЗ. Истом пресудом у ставу III изреке оптужени ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ оглашени су кривим да су извршили и то оптужени ЖЖ и ЗЗ продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ, у вези члана 33 и 61 КЗ, а оптужени ЕЕ продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја у помагању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ. У ставу IV изреке оптужени ИИ оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, а у ставу V изреке оптужени ЈЈ оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, па је суд оптуженима АА, ГГ, ББ и ВВ, применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 5, 42, 45 и 54 КЗ, а према оптуженом ГГ и применом чланова 56 и 57 КЗ утврдио појединачне казне и то оптуженом АА за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од једне године и 6 месеци, а за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, казну затвора у трајању од 4 године, оптуженом ГГ за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, казну затвора у трајању од једне године и 6 месеци, оптуженом ББ за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 6 месеци и за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци, а оптуженом ВВ за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 6 месеци и за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, казну затвора у трајању од 3 године, па их је суд применом наведених законских прописа и одредби члана 60 и 63 КЗ, а према оптуженима ДД и ЋЋ и применом чланова 56 и 57 КЗ осудио и то оптуженог АА на јединствену казну затвора у трајању од 5 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.06.2006. године до 10.07.2008. године, оптуженог ГГ на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 10 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.06.2006. године до 15.11.2006. године, оптуженог ББ на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.06.2006. године до 08.05.2008. године, оптуженог ВВ на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 4 месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 14.03.2007. године до 08.05.2008. године, оптужену ДД на казну затвора у трајању од 6 месеци, оптуженог ЋЋ на казну затвора у трајању од 10 месеци, оптуженог ЕЕ на казну затвора у трајању од 2 године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2006. године до 06.07.2007. године, оптуженог ЖЖ на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2006. године до 06.07.2007. године и од 25.07.2007. године до 01.08.2007. године, оптуженог ЗЗ на казну затвора у трајању од 1 године и 6

месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2006. године до 06.07.2007. године, оптуженог ИИ на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2006. године до 28.09.2007. године, оптуженог ЈЈ на казну затвора у трајању од 2 године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2006. године до 06.07.2007. године, а према оптуженом КК је применом наведених законских прописа и одредби чланова 64, 65 и 66 КЗ изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 7 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико оптужени за време од 2 године не учини ново кривично дело.

На основу одредбе члана 193 и 196 ЗКП, оптужени су обавезани да плате суду паушал и то: оптужени АА, ГГ, ББ, ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, у износу од по 25.000,00 динара, а оптужена ДД, оптужени ЂЂ и КК у износу од по 20.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Сходно одредби члана 193 и 196 ЗКП, оптужени су обавезани да плате суду трошкове кривичног поступка, а чију ће висину суд одредити посебним решењем.

На основу одредбе члана 91 и 92 КЗ и одредбе члана 513 ЗКП, од оптужених АА, ГГ, ББ и ВВ је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичних дела, па су оптужени обавезани да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичних дела солидарно плате износ од 5.874.020,44 динара, и то у корист буџета Републике Србије, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Сходно одредби члана 87 КЗ од оптужених АА, ГГ, ББ, ЖЖ и ЗЗ су одузети предмети који су били употребљени и намењени за извршење кривичних дела, а који су ближе означени у изреци првостепене пресуде.

Првостепеном пресудом под тачком Ђ оптужени ЈЈ је на основу одредбе члана 355 тачка 3 ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, а на основу одредбе члана 197 тачка 1 ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава, а под тачком Е изреке првостепене пресуде према оптуженом ЉЉ је на основу одредбе члана 354 тачка 1 ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја помагањем у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, у вези члана 35 и 61 КЗ, а сходно одредби члана 197 тачка 1 ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Специјални тужилац у односу на оптужене АА, ББ, ВВ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, због одлуке о казни, у односу на оптуженог ЕЕ због повреде кривичног закона и у односу на оптуженог ЈЈ због погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи у односу на оптужене АА, ББ, ВВ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ и да им се изрекну строжије казне затвора, да се побијана пресуда преиначи у односу на оптуженог ЕЕ тако што ће се огласити кривим да је извршио кривично дело злоупотреба

службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, а да се у односу на оптуженог ЈЛЈ у делу изреке под Ђ, укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,

- оптужени АА, због стављања му на терет дела за које није одговоран (поимање групе и организатора групе), погрешно утврђеног чињеничног стања, повреда одредаба кривичног поступка, због наведеног износа имовинске користи и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине, као и да буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог АА, адв. АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о одузимању имовинске користи, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се иста преиначи тако што ће се оптужени осудити на казну затвора у краћем временском трајању. Бранилац је захтевао да са оптуженим буде позван на седницу већа,

- бранилац оптуженог ГГ, адв. ГА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, одлуке о казни и одлуке о одузимању имовинске користи, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку, као и да бранилац буде обавештен о седници већа,

- оптужени ББ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, као и одлуке о новчаној санкцији, са предлогом да се уважи жалба, као и да буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог ББ, адв. БА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд у складу са чланом 390 ЗКП, имајући у виду одредбе члана 349 истог закона донесе решење којим се укида првостепена пресуда и одбацује оптужница, или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, као и да са оптуженим буде обавештен о седници већа,

- оптужени ВВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наведеног износа стечене имовинске користи и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, као и да буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог ВВ, адв. ВА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, одлуке о одузимању имовинске користи и о трошковима кривичног поступка, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се иста преиначи у погледу правне квалификације дела и оптуженом изрекне блажа кривична санкција. Бранилац је захтевао да са оптуженим буде

обавештен о седници већа,

- бранилац оптужене ДД, адв. ДА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак или да се иста преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о казни, тако што би оптуженој за кривично дело из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 35 КЗ била изречена условна осуда. Бранилац је тражио да са оптуженом буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог ЋЋ, адв. ЋА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да се иста преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о казни, тако што би се оптуженом ЋЋ изрекла условна осуда за кривично дело из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 35 КЗ. Бранилац је тражио да са оптуженим буде обавештен о седници већа,

- браниоци оптуженог ЕЕ, адвокати ЕА и ЕА1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се ожалбена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се иста укине и предмет врати на поновни поступак. Браниоци су захтевали да са оптуженим буду обавештени и позвани на седницу већа или претрес,

- бранилац оптужених ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, адв. ЗА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда одредаба ЗКП, погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се иста преиначи тако што ће се оптужени ЕЕ и ЗЗ ослободити од било какве одговорности да су учинили једно продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 2 и става 1 КЗ, а према оптуженом ЖЖ тако што ће се изрећи блажа казна. Бранилац је тражио да са оптуженима буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог ЗЗ, адв. ЗА1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се иста преиначи тако што ће се оптужени ЗЗ ослободити од оптужбе. Бранилац је захтевао да са оптуженим буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог ЖЖ, адв. ЖА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се овај оптужени ослободити од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Бранилац је тражио да са оптуженим буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог ИИ, адв. ИА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се иста преиначи и оптужени ослободи од оптужбе. Бранилац је захтевао да са оптуженим буде обавештен о седници већа и

- браниоци оптуженог ЈЈ, адвокати ЈА и ЈА1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се иста преиначи тако што ће се овај оптужени ослободити од оптужбе за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ, у вези члана 61 КЗ, као и да браниоци заједно са оптуженим буду позвани на седницу већа.

Оптужени ББ је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог ББ, адв. БА је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог ВВ, адв. ВА је поднела одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Одговор на жалбу Специјалног тужиоца поднео је и бранилац оптуженог БЂ, адв. ЂА, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог ЕЕ, адв. ЗА1 је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

И бранилац оптужених ЖЖ и ЈЈ, адв. ЖА је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Такође, одговор на жалбу Специјалног тужиоца је поднео и бранилац оптуженог ИИ, адв. ИА, са предлогом да се иста одбије као неоснована, а да се уважи жалба браниоца овог оптуженог и оптужени ослободи од оптужбе.

Републички јавни тужилац – тада надлежни тужилац је у поднеску КТЖ.ОКбр.6/09 од 11.05.2009. године, предложио да се уважи жалба Специјалног тужиоца и пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења за борбу против организованог криминала, К.П.бр.20/06 од 10.07.2008. године, 1. преиначи тако што ће се оптуженом АА због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ и кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ изрећи јединствена казна затвора у дужем трајању, оптуженима ББ и ВВ због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, изрећи јединствене казне затвора у дужем трајању, оптуженима ДД

и ЂЂ због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја помагањем у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ изрећи казне затвора у дужем трајању, оптуженима ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ због извршења једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ изрећи казне затвора у дужем трајању, а оптуженима ИИ и ЈЈ због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ изрећи казне затвора у дужем трајању; 2. преиначи пресуда тако што ће се оптужени ЕЕ огласити кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ и осудити на казну по закону; 3. укине пресуда у делу изреке под Ђ, у односу на оптуженог ЈЈ, због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење; и 4. да се жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца, браниоца оптужене ДД, браниоца оптуженог ЂЂ, бранилаца оптуженог ЕЕ, бранилаца оптуженог ЖЖ, бранилаца оптуженог ЗЗ, браниоца оптуженог ИИ и бранилаца оптуженог ЈЈ одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је одржао јавну седницу већа у смислу члана 375 ЗКП-а у дане 07., 08., 09. и 10. јуна 2010. године, у одсуству уредно обавештеног Тужиоца за организовани криминал, а у присуству оптуженог АА, његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца оптуженог ГГ, адвоката ГА, и адвоката ГА1 по заменичком пуномоћју, оптуженог ББ и његовог браниоца адвоката БА, оптуженог ВВ и његовог браниоца адвоката ВА, као и браниоца по заменичком пуномоћју адвоката БА1, оптужене ДД и њеног браниоца адвоката ДА, оптуженог ЂЂ и његових бранилаца адвоката ЂА и ЗА, оптуженог ЕЕ и његових бранилаца, адвоката ЕА, ЕА1, ЗА и ЗА1, по заменичком пуномоћју за адвоката ЕА, адвоката ЗА2, оптуженог ЖЖ и његових бранилаца адвоката ЗА и ЖА, оптуженог ЗЗ и његових бранилаца, адвоката ЗА1 и ЗА, као и браниоца по заменичком пуномоћју за адвокате ЗА и ЗА1, адвоката ЗА3, оптуженог ИИ и његовог браниоца, адвоката ИА, оптуженог ЈЈ и његових бранилаца, адвоката ЈА и ЈА1 и браниоца по заменичком пуномоћју адвоката ЈА2, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом и жалбама, као и одговорима на жалбу, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и писменог изјашњења Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Побијаном пресудом, како у осуђујућем, тако и у ослобађајућем делу, као и поступком који је претходио доношењу исте, нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету оптужених, а на које повреде овај суд, као другостепени, поводом жалби у смислу члана 380 ЗКП-а пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује изјављеним жалбама.

Наиме, насупрот изнетим жалбеним наводима, изрека побијане пресуде је јасна и разумљива и није противречна сама себи и датим разлозима. Поред тога,

првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнетих одбрана оптужених, правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптужених према учињеним делима, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивуречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

Најпре, неосновани су наводи из жалби оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца оптуженог ВВ и његовог браниоца, да у конкретном случају нису испуњени услови из одредбе члана 504-а Законика о кривичном поступку, који морају бити испуњени да би се могле применити посебне одредбе у поступку за кривична дела организованог криминала. Ово стога што је првостепени суд правилно на основу изведених доказа, које је ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, утврдио да су у конкретном случају испуњена три обавезна услова за постојање организоване криминалне групе и то да је кривично дело резултат заједничког деловања више од два лица, обзиром да су ову криминалну групу сачињавала четири лица, од којих је оптужени АА био организатор, а оптужени ГГ, ББ и ВВ, припадници криминалне групе, затим, да се ради о извршењу тешког кривичног дела – злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, имајући у виду да је несумњиво утврђено да прибављена противправна имовинска корист прелази износ од 1.500.000,00 динара, за које кривично дело је запрећена казна затвора од две до дванаест година, као и мотив вршења кривичних дела од стране организатора и чланова криминалне групе, а то је стицање добити – организатор и чланови криминалне групе су стекли противправну имовинску корист у износу од 5.874.020,44 динара. При томе је првостепени суд правилно утврдио да су у конкретном случају постојали и остали услови неопходни за постојање кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 КЗ, а то је да је сваки члан криминалне организације имао унапред одређени задатак и улогу, да је делатност криминалне организације планирана на дуже време и да се делатност организације заснива на примени одређених правила интерне контроле и дисциплине чланова. Тако је првостепени суд несумњиво утврдио да су оптужени ГГ и ББ подизали готов новац са рачуна предузећа, а по налогу оптуженог АА, као организатора криминалне групе, с тим што је претходно оптужени АА ступао у контакт са лицима која ће тај новац уплатити, а поред тога, оптужени ВВ је достављао фактуре својих предузећа оптуженом АА, а по његовом налогу. Даље, несумњиво је утврђено да је циљ ове групе био рад у дужем временском периоду и то да су прву радњу оптужени као припадници криминалне групе извршили 28.јануара 2005. године, када је оптужени ГГ доставио фактуру свог предузећа „аа“ са неистинитим садржајем да је продао робу предузећу „бб“, а последња радња коју су извршили припадници ове криминалне групе је 23.06.2006. године, када су оптужени ГГ и ББ подigli новац са рачуна предузећа „вв“ код „Националне штедионице“, након чега је уследила акција УБПОК-а, када су оптужени лишени слободе. Такође, несумњиво је утврђено да је рад ове криминалне групе био заснован на правилима одређене контроле и дисциплине чланова групе и то да су сви припадници ове криминалне групе били под строгом контролом и одговарали организатору групе, оптуженом АА, као и да су чланови ове организоване

криминалне групе користили чињеницу да су власници предузећа, што им је омогућило да издају фактуре са неистинитим садржајем и да на тај начин изврше радње које су ушле у састав продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја, као и да су користили и друга предузећа, којих нису били власници, да би издавали фактуре са неистинитим садржајем или да би власници тих предузећа уплаћивали новац на рачун њихових предузећа, а затим га подизали и прибављали противправну имовинску корист за организовану криминалну групу.

Што се тиче организаторске улоге оптуженог АА, насупрот изнетим жалбеним наводима овог оптуженог и његовог браниоца, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је овај оптужени организовао криминалну групу почетком јануара 2005. године, са циљем да ради стицања добити на дуже време, по унапред одређеним улогама и задацима, уз примену одређених правила интерне контроле и дисциплине чланова и коришћењем пословне структуре предузећа, врше тешка кривична дела против службене дужности, па је тако овај оптужени створио план деловања групе и доделио улоге осталим оптуженима, тако што је сам планирао када ће подићи новац, тако што је претходно ступао у контакт са власницима предузећа која су уплаћивали, а затим одређивао ко ће тај новац да подиже, затим је планирао када ће продати фактуре предузећима и налагао члановима организоване криминалне групе, који су били власници тих предузећа, да сачињавају те фактуре и да их њему достављају, како би их он даље продавао, као и да су користи коју су добили извршењем радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела, предаване оптуженом АА, као организатору криминалне групе, а он је даље одређивао колико ће чланови криминалне групе добити од те противправно стечене користи, а о чему ће касније бити речи код образлагања чињеничног стања.

Даље, овај суд налази да је првостепени суд у изреци пресуде под тачком А-Г прецизно навео време и место извршења дела, јер је на несумњив начин утврдио да је време када су оптужени као припадници криминалне групе извршили прву радњу 28. јануар 2005. године и то када је оптужени ГГ доставио фактуру свог предузећа „аа“ са неистинитим садржајем да је продао робу предузећу „бб“, а да је последња радња коју су извршили припадници ове криминалне групе 23.06.2006. године, када су оптужени ГГ и ББ подигли новац са рачуна предузећа „вв“, код „Националне штедионице“, а да је одмах после ове радње уследила акција УБПОК-а, када су оптужени лишени слободе, чиме су објективно онемогућени да наставе са вршењем кривичних дела, како је то напред наведено, па су и у овом делу супротни жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ и оптуженог ВВ и његовог браниоца, такође оцењени као неосновани. При томе, треба истаћи да код кривичног дела злочиначко удруживање, дело је довршено када је дошло до организовања групе или другог удружења, а с обзиром да је по својој природи ово кривично дело трајно, последица може да траје дуже или краће време. Такође, стоји чињеница да у вршењу појединих радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела нису учествовали сви оптужени – припадници криминалне групе, међутим, из изведених доказа на несумњив начин је утврђено да је оптужени АА, као организатор криминалне групе, одређивао ко ће од оптужених да учествује у извршењу одређене радње која је ушла у састав продуженог кривичног дела, тако што је одређивао ко ће ког дана

да подиже новац, ко ће тај новац да предаје лицима која су га уплатила, који члан као припадник криминалне групе ће да му достави фактуру, коју је он даље продавао итд., а из чега несумњиво произлази да је код оптужених постојала свест о томе да дела врше организовано, без обзира на чињеницу што сви оптужени нису истовремено учествовали у извршењу одређене радње која је ушла у састав продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја, па су и у овом делу супротни наводи из жалби браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ББ и његовог браниоца и оптуженог ВВ и његовог браниоца, оцењени као неосновани.

Поред тога, треба истаћи да је првостепени суд у изреци пресуде правилно навео да је оптужени АА организовао криминалну групу од 01.01.2005. године, а у преосталом делу изреке наводе се датуми и конкретно предузете радње од стране осталих оптужених као чланова ове организоване криминалне групе.

Неосновани су и наводи из жалбе браниоца оптуженог АА да у изреци првостепене пресуде није назначено ко су оштећени за кривично дело злоупотреба службеног положаја, којих према жалбеним наводима мора бити ако су оптужени остварили неку имовинску корист за себе и друге, а имајући у виду законски текст овог кривичног дела – ко прибави себи или другом какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог, па правилно изрека првостепене пресуде исто не садржи.

По оцени овога суда, неосновани су и жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца, као и бранилаца оптужених ДД, ЈЈ, ИИ и ЂЂ, да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП-а, тиме што је пресуду засновао на аудио записима прислушких телефонских разговора оптужених и транскрипата истих, као и видео записа, а имајући у виду да је првостепени суд на несумњив начин утврдио да је постојала основана сумња да оптужени припремају извршење кривичног дела организованог криминала, па је истражни судија донео наредбу за надзор и снимање телефонских разговора законито – у складу са одредбом члана 504-љ у вези одредбе члана 232 ЗКП-а, а која одредба јасно омогућава примену ове мере у ситуацији када постоје основи сумње да се припрема кривично дело организованог криминала, ако се исто на други начин не би могло открити, доказати или спречити, или би то било повезано са знатним тешкоћама, као и да је првостепени суд ценио све наредбе које су издате према лицима, а које су и наведене у образложењу пресуде, те да је несумњиво утврдио да су сви разговори који су изведени као доказ на главном претресу покривени овим наредбама, па су дакле ови докази прибављени на законит начин.

Правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се из списка предмета издвоје аудио записи пресретнутих телефонских комуникација и њихови транскрипти у ситуацији када један од саговорника није покривен наредбом, правилно налазећи да се разговори између саоптужених могу у потпуности користити у односу на оба оптужена и у ситуацији када постоји наредба за само једног оптуженог, уз поштовање осталих разлога предвиђених

законом, а о чему је овај суд дао јасне и детаљне разлоге у образложењу, везано за разговоре које је водила оптужена ДД са осталим саоптуженима, па се неосновано жалбама истиче супротно.

Такође, према оптуженом ЂЂ, не постоји наредба за надзор телефонских разговора, али се овај оптужени у разговорима који су изведени на главном претресу појављује као саговорник са оптуженима који су покривени наредбом, па је правилно првостепени суд, а насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца овог нашао да се такви разговори могу користити као доказ у односу на оба оптужена.

Неосновани су и наводи из жалби оптуженог АА и његовог браниоца да се првостепена пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама ЗКП-а не може заснивати и то на исказу оптуженог ММ, према коме је поступак раздвојен, јер је исти саслушан као оптужени, а према њему је поступак раздвојен, па се његов исказ могао користити, а првостепена пресуда се не заснива само на овом доказу.

Неосновани су и наводи из жалбе браниоца оптужене ДД да је првостепени суд у изреци пресуде извршио одређене измене у односу на прецизирану оптужницу Специјалног тужилаштва, те да је тиме повредио објективни идентитет оптужног акта и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 8 ЗКП-а, будући да је првостепени суд дао само прецизнији опис радњи, јер је на основу изведених доказа несумњиво утврђено да је у просторијама предузећа „бб“, вођена интерна евиденција пословања предузећа „гг“ и „вв“, а није могао да утврди да је у предузећу „бб“ вођена интерна контрола свих финансијских и других активности које су се обављале преко предузећа „гг“ и „вв“. Такође, не стоје наводи браниоца оптужене ДД да оптужена није у конкретном случају могла поступати са директним умишљајем помагача, обзиром да је као пословни секретар поступала искључиво по налогу свог директора, оптуженог АА, а о чему ће касније бити речи.

Такође, насупрот изнетим жалбеним наводима, првостепени суд правилно противправну имовинску корист која је прибављена за правно лице није узео као квалификаторни елемент кривичног дела која су извршили оптужени, јер код кривичног дела злоупотреба службеног положаја, квалификаторни елемент је противправна имовинска корист коју су та лица остварила за себе или за друго лице, које може бити само физичко лице, а не и правно лице, али је исту оставио у изреци пресуде, ценећи је само као побуду за извршење кривичног дела.

По оцени овога суда, првостепени суд је извођење оних доказа за које је нашао да нису од значаја, правилно одбио, при чему је у образложењу пресуде детаљно навео које предлоге за извођење појединих доказа је одбио, уз истовремену оцену да је чињенично стање, на основу доказа који су изведени, поуздано и потпуно утврђено, те овакву оцену првостепеног суда прихвата и овај суд. Наиме, предлози за извођење доказа подлежу оцени првостепеног суда у погледу њихове основаности, односно значаја за потпуно и правилно утврђење оних чињеница које имају карактер одлучних чињеница, при чему треба истаћи

да одредба члана 17 ЗКП-а не обавезује суд да изведе све или поједине предложене доказе, нити одсуство предлога не ослобађа суд обавезе да изведе у том циљу све потребне доказе, па су и у овом делу супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

Апелациони суд у Београду налази да се неосновано изјављеним жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ побија првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Ово са разлога што је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде.

Наиме, чињенично стање из изреке побијане пресуде описано под тачком А-І и то да је оптужени АА организовао криминалну групу са циљем да ради стицања добити на дуже време и по унапред одређеним улогама и задацима врше тешка кривична дела, а да су чланови криминалне групе постали оптужени ГГ, ББ и ВВ, који су прихватањем да извршавају радње које им је организатор ставио у задатак у ствари изразили своју сагласност да учествују у раду ове групе и при томе су знали за међусобно постојање, првостепени суд је на несумњив начин утврдио на основу свих изведених доказа. Наиме, организаторска улога оптуженог АА је несумњиво утврђена из одбране оптуженог ГГ, који се прецизно изјаснио да је све осмислио оптужени АА, да је он био главни у свему и водио рачуна и о висини подигнутог новца, као и чињеници код које банке ће се уплатити, где ће се подићи, колико ће се узети провизија, а затим и из одбране оптуженог ББ, с тим што је овај оптужени негирао да је оптужени АА био организатор, али и из разговора који је водио са оптуженим АА, он каже „Урађено је све како си рекао“, као и из разговора који су међусобно водили организатор и припадници криминалне групе. Даље, несумњиво је утврђено да су оптужени ГГ и ББ подизали готов новац са рачуна предузећа, по налогу оптуженог АА, као организатора криминалне групе, с тим што је претходно оптужени АА ступао у контакт са лицима која ће тај новац уплатити, и то пре свега на основу преслушаних аудио записа пресретнутих разговора, као и на основу оптуженог ГГ. Поред тога, несумњиво је утврђено да је оптужени ВВ достављао фактуре својих предузећа оптуженом АА, а по његовом налогу. Дакле, несумњиво је утврђено да су припадници криминалне групе – оптужени ГГ, ББ и ВВ по унапред одређеним улогама и задацима, које им је доделио организатор криминалне групе – оптужени АА, вршили одређене радње, које су ушле у састав продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја. Следствено томе, супротни жалбени наводи да није доказано да се у конкретном случају ради о организованој криминалној групи, оцењени су као неосновани.

Такође, насупрот изнетим жалбеним наводима оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ББ и његовог браниоца и оптуженог ВВ и његовог браниоца, првостепени суд је правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке пресуде описано под тачком А-ІІ и то да су оптужени АА, као одговорно лице – власник и директор предузећа „бб“,

оптужени ГГ, као одговорно лице – власник и директор предузећа „аа“ до 16.04.2005. године, власник и директор предузећа „гг“ од 12.10.2005. до 10.04.2006. године, када је постао само овлашћено лице наведеног предузећа, а затим власник и директор предузећа „вв“ од 09.11.2005. године, оптужени ББ, као одговорно лице – овлашћено лице за заступање предузећа „вв“ од 14.03.2006. године и оптужени ВВ као одговорно лице – власник и директор предузећа „дд“, а од 27.06.2005. године одговорно лице – власник и директор предузећа „аа“, искористили овлашћења одговорних лица, да би себи и другим лицима противправно прибавили имовинску корист, па су као одговорна лица наведених предузећа, поступајући по плану организоване криминалне групе, предузимали радње ради остваривања личног интереса или интереса чланова криминалне групе или трећих лица, на тај начин што су оптужени ГГ и ВВ издавали фактуре својих предузећа са неистинитим садржајем и достављали оптуженом АА, да би он у свом предузећу књижио наведене фактуре и тако неосновано приказао претходни ПДВ-е, а оптужени АА је ступајући у контакт са одговорним лицима различитих предузећа, а која би вршила жиралну уплату на рачун предузећа „гг“ и „вв“, давао налоге оптуженима ГГ и ББ да подижу готов новац са рачуна својих предузећа и да њему доносе, при чему су за сваку извршену радњу узимали провизију, што представља противправну имовинску корист.

Дакле, на несумњив начин је утврђено да су наведени оптужени имали својство одговорних лица у предузећима чији су били власници или су по директном овлашћењу имали својство овлашћених лица за заступање предузећа, као што је то случај код оптуженог ББ, где га је оптужени ГГ овластио да може да заступа предузеће „бб“ од 14.03.2006. године.

При том је првостепени суд ценио наводе одбране оптуженог АА и дао исцрпне и детаљне разлоге зашто исту није прихватио који је у потпуности негирао све радње које су му оптужницом стављене на терет, и то у образложењу побијане пресуде од 270. до 278. стране. Тако, правилно закључује првостепени суд да је одбрана оптуженог АА оповргнута најпре одбраном оптуженог ГГ, тако и изведеним доказима и то посебно доказом преслушавање аудио записа из којих је на несумњив начин утврђено да је оптужени остваривао контакт са лицима која треба да изврше уплату на рачун предузећа „гг“ и „вв“, као и да је уговарао провизију за коју ће се радити подизање новца, затим на основу потврде о одузетим предметима из предузећа „бб“ из које се утврђује да су одузети печати предузећа „вв“, „аа“, власништво ВВ и „дд“, власништво истог оптуженог. Тиме је оповргнута одбрана оптуженог да није продавао пословну документацију са неистинитим садржајем, тзв. Улазне-излазне фактуре предузећа „вв“, „гг“, „ђђ“, „ее“, „аа“ и „дд“, како то правилно закључује првостепени суд. Такође, одбрана оптуженог АА оповргнута је и исказом сведока СС, из ког је утврђено да је оптужени АА продавао пословну документацију предузећа „ђђ“, при чему је суд извршио увид у сиви роковник са ознаком „гг“ и у плаву свеску са ознаком „вв“, којима је оповргнута одбрана оптуженог да никада није одлазио код овог сведока и диктирао елементе за сачињавање фактура, као и на основу преслушавања аудио записа. Правилно је закључио првостепени суд да је одбрана оптуженог АА да није давао налоге оптуженима ГГ и ВВ да оверавају фактуре других предузећа својим печатом оповргнута одбраном оптуженог ГГ, као и одбрана оптуженог АА да није водио

евиденцију пословања предузећа „гг“ и „вв“ јер је оповргнута налазом вештака мр. ВВ1. Такође је правилно закључио првостепени суд да је и одбрана оптуженог да је са предузећима „гг“, „вв“, „аа“, „дд“ и „аа1“ било стварног промета робе, те да у својим пословним књигама није лажно приказао куповину робе, оповргнута је изведеним доказима, а посебно одбраном оптуженог ГГ. Првостепени суд правилно није прихватио ни одбрану оптуженог да му ништа није познато у вези пословања предузећа „ђђ“, те да власника предузећа не познаје, да се са ЕЕ никада није чуо, а да се са њим састао у ресторану „__“, ради договора у вези робе коју је производило предузеће „бб“, а имајући у виду преслушане телефонске разговоре, као и листинге разговора које је суд прибавио по службеној дужности. И наводи одбране оптуженог да није уговорио продају пословне документације предузећа „гг“ предузећу „гг1“ и пословање између „гг“ и предузећа „гг2“ су оповргнути одбраном оптуженог ГГ, који је до детаља објаснио његово пословање са предузећем „гг2“, истакавши да је овакав начин пословања почео преко оптуженог АА и да је то оптужени АА уговорио са власником предузећа „гг2“, ИИ. Наведено се утврђује и из разговора који су вођени између оптужених ГГ и АА и из којих је несумњиво утврђено да је цело пословање између наведених предузећа ишло преко оптуженог АА. Поред тога, да је оптужени АА уговорио пословање између предузећа „гг“, ГГ и предузећа „гг1“, власништво оптуженог ЈЈ, првостепени суд је на несумњив начин утврдио не само на основу одбране оптуженог ГГ, већ и на основу одбране оптуженог ММ, према коме је поступак раздвојен, као и на основу доказа преслушавањем пресретнутих телефонских разговора.

Имајући у виду наведено, супротни жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, понављањем навода одбране оптуженог са главног претреса и давањем сопствене оцене изведених доказа, исказа саслушаних сведока и приложене писмене документације, оцењују се као неосновани.

По оцени овога суда неосновано се жалбом браниоца оптуженог ГГ побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања понављањем навода одбране да је овај оптужени делимично признао извршење кривичног дела, али да није био свестан чињенице да припада било каквој организованој групи, те да није члан злочиначког удруживања, будући да је правилно првостепени суд нашао да чињеница коју је оптужени ГГ и признао у својој одбрани и то да је у потпуности поступао по налогу оптуженог АА и да је радио све оно што је он од њега захтевао, јасно указује да је оптужени АА имао контролу над његовим радом и над радом његових предузећа. Што се тиче одбране оптуженог ГГ да није члан злочиначког удруживања и да није имао сазнања да припада било каквој групи, правилно првостепени суд исту није прихватио, имајући у виду да сама чињеница коју је оптужени ГГ и признао у својој одбрани – да је у потпуности поступао по налогу оптуженог АА и да је радио све оно што је он од њега захтевао, јасно указује да је оптужени АА имао контролу над његовим радом, над радом његових предузећа, а такође је несумњиво утврђено да је оптужени ГГ морао да испуњава све налоге оптуженог АА, јер би у противном уследиле одређене критике, што се види из разговора између оптуженог АА и ГГ, где га оптужени АА критикује зашто није подигао новац и зашто му ни претходног дана није ништа донео.

Ни жалбеним наводима оптуженог ББ и његовог браниоца којима се првостепена пресуда такође побија по наведеном законском основу истицањем да је првостепени суд своју одлуку засновао на лажној изјави оптуженог ГГ, није доведено у сумњу правилност и потпуност чињеничног стања из изреке пресуде и то да је овај оптужени подизао новац са рачуна предузећа „вв“ на основу откупних листова, које је попуњавао на име ЉЉ. При томе, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге зашто није прихватио одбрану овог оптуженог да је тај новац користио за куповину робе на црно, плаћање неких дугова, јер је оповргнута преслушавањем аудио записа пресретнутих разговора из којих је са сигурношћу утврђено да је оптужени ББ добијао налоге од оптуженог АА да подигне новац и да га донесе у предузеће „бб“ и остави или код ДД или код СС1. Дакле, правилно закључује првостепени суд да је одбрана оптуженог ББ да новац није подизао по налогу оптуженог АА и да га није враћао у његово предузеће, у потпуности оповргнута, па се неосновано у жалбама истиче супротно.

Жалбене наводе оптуженог ВВ и његовог браниоца којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овај суд оцењује као неосноване. Ово стога што је првостепени суд доводећи у везу одбрану овог оптуженог са одбранама осталих оптужених и са изведеним доказима, на несумњив начин утврдио да је одбрана овог оптуженог неприхватљива и оповргнута одбраном оптуженог ГГ, једним делом одбраном оптуженог ЖЖ и са осталим изведеним доказима и то пре свега потврдом о одузетим предметима из предузећа „бб“ из које је утврђено да су се печати предузећа „дд“ и „аа“, а који су власништво овог оптуженог, налазили у предузећу „бб“, те да их је оптужени АА користио када је год то пожелео. Првостепени суд је при том ценио наводе одбране овог оптуженог да је он из ____, где је био на издржавању казне затвора позвао оптуженог ББ да однесе документацију његовој сестри, али исте правилно није прихватио, јер се оптужени у истражном поступку и пред органима УБПОК-а уопште није изјашњавао о овим чињеницама. Такође је на несумњив начин утврђено да је оптужени фактуре својих предузећа оверавао и достављао предузећу „бб“, а да би оптужени АА у својој књиговодственој евиденцији навео да је наводно купио робу од ових предузећа, што није тачно, а што је доказано налазом вештака мр. ВВ1, где се на дискети „рекапитулација“, која је одузета из предузећа „бб“ налазе подаци и о овим фактурама. Такође, чињеницу да је оптужени ВВ пословао са предузећима из Војводине, првостепени суд је на несумњив начин утврдио на основу одбране оптуженог из претходног поступка, као и увидом у наведене фактуре, о чему су у образложењу пресуде на странама 280 и 281 дати јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд, па се неосновано жалбама истиче супротно.

По оцени овога суда првостепени суд је правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде и у односу на оптужену ДД, и то пре свега на основу одбране оптужене коју је дала у претходном и предкривичном поступку, где је у потпуности признала извршење свих радњи које су јој стављене на терет. Наиме, правилно закључује првостепени суд да је одбрана оптужене коју је дала у претходном и предкривичном поступку у сагласности са изведеним доказима, а посебно са исказом сведока СС и доказом преслушавања разговора који су изведени на главном претресу, а из којих се

може закључити да је оптужена у потпуности знала да су радње које обавља њен директор – оптужени АА забрањене и незаконите, а да је она и поред тога оптуженом АА помагала у обављању тих радњи, тако што је сачињавала фактуре са неистинитим садржајем, по елементима које је добијала од њега или од лица која су власници других предузећа, а која врше уплату на рачун предузећа „вв“ и „гг“, а поред тога она је те елементе, који су у одређеним ситуацијама и факсом долазили у предузеће „бб“ преносила СС, која је била секретарица предузећа „гг“ и „вв“. Поред тога, оптужена је водила евиденцију о таквим фактурама за предузећа „вв“ и „гг“, а која се не односи на рад предузећа „бб“ у коме је она запослена. Стога је правилно закључио првостепени суд да се та евиденција не може сматрати уобичајеном пословном документацијом. Такође, насупрот изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је оптужена достављала новац одговорним лицима предузећа, који новац су подизали оптужени ГГ и ББ, а затим га достављали у предузеће „бб“, што је утврђено и на основу разговора који је вођен између оптужених АА и ГГ. Имајући у виду све наведено, правилно је закључио првостепени суд да је оптужена у потпуности била упозната са поступањем свог директора, оптуженог АА. Поред тога, треба истаћи и да је оптужена имала потпуни увид у висину новца који се уплаћује на рачун предузећа, као и висину провизије коју је одређивао оптужени АА, а њена свест да се ради о великим износима, најбоље се утврђује и из разговора који је водио оптужени АА са сведоком СС, где је сведок препричавала оптуженом ГГ свој разговор у Пореској полицији и при томе навела да на предлог ДД није помињала предузеће „бб“ и оптуженог АА. Дакле, правилно првостепени суд није прихватио измењену одбрану ове оптужене са главног претреса, а са напред наведених разлога, јер је у супротности са изведеним доказима и са одбраном оптуженог ГГ.

Првостепени суд је у образложењу пресуде на страни 283 дао јасне и уверљиве разлоге зашто је одбио предлог браниоца оптужене да се изврши суочење између сведока СС и оптужене ДД, али само у односу на одбрану коју је она дала на главном претресу, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Такође, правилно првостепени суд није прихватио одбрану оптужене ДД да је одбрану у предкривичном и претходном поступку дала под притиском, да су јој претили радници УБПОК-а, правилно налазећи да при давању одбране пред истражним судијом нису присуствовали радници УБПОК-а, па је оптужена до детаља поновила одбрану коју је дала у предкривичном поступку и изјаснила се да остаје при тој одбрани.

Следствено томе, супротни жалбени наводи браниоца оптужене ДД да је првостепени суд своју одлуку засновао на лажном исказу сведока СС, као и истицање да је признање оптужене у предкривичном и претходном поступку било изнуђено и да су се претње понављале и у истражном поступку, оцењени су као неосновани.

По оцени овога суда, првостепени суд је на несумњив начин утврдио и да је оптужени ЂЂ извршио радње које су наведене у изреци побијане пресуде, и то на основу одбране овог оптуженог коју је дао у претходном поступку, којом приликом је оптужени истакао да је по инструкцијама оптуженог АА, службеним возилом односио документацију у Суботицу и то у предузећа „ггЗ“ и

„гг4“, да су то били пакети у којима се налазио новац. Даље, чињеницу да је оптужени одлазио у предузећа „вв“ и „гг“ где је била запослена сведок СС и да јој је достављао елементе за сачињавање фактура са неистинитим садржајем, утврђено на основу исказа овог сведока, као и на основу доказа преслушавања телефонских разговора. При томе првостепени суд је дао јасне разлоге зашто није прихватио измењену одбрану оптуженог са главног претреса, правилно налазећи да је иста неоснована. Стога су супротни наводи из жалбе браниоца овог оптуженог оцењени као неосновани.

По оцени овога суда неосновано се изјављеним жалбама оспорава и налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке ВВ2 од 26.02.2008. године, као и његов исказ који је дао на главним претресима, а које је првостепени суд у потпуности прихватио, правилно налазећи да је стручан и дат по свим правилима науке и струке. Наиме, пошто је првостепени суд утврдио висину провизије за радње које су оптужени извршили, вештак је дао свој допунски налаз и мишљење, који је образложио на главном претресу, што је првостепени суд у потпуности правилно прихватио, а из ког је на поуздан начин утврђено да су оптужени АА, као организатор криминалне групе и оптужени ГГ, ББ и ВВ, као припадници криминалне групе, за себе прибавили противправну имовинску корист у износу од 5.874.020,44 динара, што је збир провизије коју су оптужени наплатили, за све радње које су предузели, а које су наведене у образложењу побијане пресуде, што је укупан збир противправне имовинске користи коју је криминална група остварила за себе, а о чему су дати разлози у образложењу пресуде од 285. до 291. стране, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Овај суд налази да је првостепени суд чињенично стање из изреке пресуде у односу на оптуженог ИИ, на несумњив начин утврдио и то да је овај оптужени као одговорно лице – власник и директор предузећа „гг2“, искористио свој службени положај да би предузећу „гг2“ прибавио имовинску корист и противправну имовинску корист оптуженима АА и ГГ, при чему је имовинска корист коју је оптужени прибавио овим оптуженима 173.476,00 динара, а то је висина провизије коју је оптужени платио да би добио 26 фактура предузећа „гг“ са неистинитим садржајем, које су њему служиле да неосновано прикаже претходни порез на додату вредност. При томе, првостепени суд, насупротив изнетим жалбеним наводима, правилно није прихватио наводе одбране да је оптужени ИИ имао право да у својим пореским књигама прикаже претходни порез по фактурама које је добио од предузећа „гг“ и да га одбије од свог дуговог износа, будући да је оптужени знао да нема промета робе, да оптужени ГГ који је обвезник тог пореза, исти није обрачунао, нити платио, тако да га не може ни пренети на друго лице, у конкретном случају на оптуженог ИИ. Такође, правилно првостепени суд није прихватио ни наводе одбране да у потпуности није прегледана документација предузећа „гг“, јер како је вештак истакао није имао пословне књиге тог предузећа, а будући да је целокупна документација предузећа „гг“, која се налазила и у пословним просторијама овог предузећа, као и код књиговође који је био задужен за вођење књиговодства овог предузећа, одузета и достављена суду, али да нема „пословних књига“, јер предузеће „гг“ није ни водило пословне књиге, и није подносило редовно пореске пријаве. Даље, првостепени суд је правилно на основу увида у фактуре предузећа „гг“ од кога је наводно купљена роба која је продата предузећу оптуженог ИИ, те на основу фактура предузећа „гг“ и извода из банака овог предузећа, исказа

сведока СС и СС2, као и на основу осталих изведених доказа, на несумњив начин утврдио да није постојао промет робе између предузећа „Њ“ и „ГГ“, нити између предузећа „ГГ“ и „ГГ2“, па су и у овом делу супротни жалбени наводи браниоца овог оптуженог оцењени као неосновани.

По оцени овога суда неосновано се жалбом браниоца оптуженог ЈЈ побија првостепена пресуда по наведеном законском основу, јер је првостепени суд на основу изведених доказа на несумњив начин утврдио да је овај оптужени као одговорно лице – овлашћено лице предузећа „ГГ1“ из Бора, искористио службена овлашћења и прибавио противправну имовинску корист оптуженима АА, ГГ и ББ у износу од 1.066.692,53 динара. При томе, правилно првостепени суд није прихватио став одбране да је вештак утврдио порекло робе у вредности од близу 3.000.000,00 динара, јер је тај износ требало одбити од износа од 16.000.000,00 динара, колико представља вредност робе коју је оптужени купио, а будући да је првостепени суд на несумњив начин утврдио да између предузећа „ГГ“ и „ГГ1“ где је оптужени био овлашћено лице није било стварног промета, тако да нема никаквог ни сабирања, ни одузимања. Дакле, насупротив изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је оптужени претходно ступио у контакт са оптуженим АА и уговорио продају пословне документације предузећа „ГГ“ и то фактуре са неистинитим садржајем, након чега је исте уводио у своју књиговодствену документацију и приказивао куповину секундарних сировина од предузећа „ГГ“, и исте куповао од физичког лица ММ.

По оцени овога суда, неосновано се жалбама бранилаца оптуженог ЕЕ побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд на несумњив начин утврдио да оптужени ЕЕ има власништво у предузећу „ГГ5“ које није наведено у диспозитиву оптужнице и одређени број акција које му припадају по основу чланства у Конзорцијуму, који је акционар у предузећу „ГГ6“, али будући да су чланови његове породице – деца и супруга, власници других предузећа или чланови Управног одбора у овим предузећима, он је био заинтересован за рад ових предузећа наведених у изреци пресуде и то пре свега на основу исказа оптуженог ЖЖ, о чему је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге на страни 313 образложења пресуде. Даље, првостепени суд је несумњиво, а на основу листинга разговора које је суд по службеној дужности прибавио од „Теленора“, између оптуженог ЕЕ и оптуженог ЖЖ, док је чињеницу да је био у контакту са оптуженим ЗЗ, првостепени суд несумњиво утврдио на основу одбране оптуженог ЗЗ, који је у претходном и предкривичном поступку у својој одбрани навео да су се ови оптужени обраћали оптуженом ЕЕ управо из разлога што он, без обзира што није запослен у наведеним предузећима и у свим предузећима нема удела у капиталу, већ то имају чланови његове породице, је био јако заинтересован за рад ових предузећа. Такође, првостепени суд је несумњиво утврдио да је оптужени ЕЕ ступио у контакт са оптуженим АА, да би уговорио продају пословне документације, а на основу листинга разговора које је суд прибавио по службеној дужности, а из којих је утврђено да су у периоду за који је суд тражио извештај обављена три разговора између оптужених АА и ЕЕ, а да је оптужени ЕЕ договарао продају пословне документације са оптуженим АА, првостепени суд је утврдио и увидом у налаз и мишљење вештака мр. ВВ1, који је извршио пренос података са компјутера који је одузет у предузећу „ББ“ и дат у папирној

форми, при чему подаци који су се налазили на компјутеру, налазе се и у наранџастој свесци која је одузета из предузећа „бб“. При томе, првостепени суд није могао тачно да утврди датуме када су оптужени АА и ЕЕ ступили у контакт ради уговарања продаје документације са неистинитим садржајем, али имајући у виду када су издате фактуре са неистинитим садржајем, то је правилно првостепени суд утврдио да је то било у току 2005. године и првом половином 2006. године. Имајући у виду напред наведено, правилно првостепени суд није прихватио одбрану оптуженог ЕЕ да оптуженог ЖЖ није поставио за књиговођу у предузећу „гг5“, а затим га препоручио да буде и комерцијалиста у свим осталим предузећима, будући да је оваква одбрана оптуженог на главном претресу оповргнута изведеним доказима и то одбраном оптуженог ЖЖ, при чему је сам оптужени ЕЕ у одбрани коју је дао пред истражним судијом на записнику о саслушању осумњиченог дана 09.11.2006. године прецизно навео да је са оптуженим ЖЖ постигао договор да врши послове везано за књиговодство „у свим мојим предузећима“. Такође, правилно првостепени суд није прихватио ни одбрану оптуженог ЕЕ да се никада није чуо, нити успоставио контакт са оптуженим АА, при чему је првостепени суд након давања овакве одбране, оптуженом предочио листинг разговора који је прибавио по службеној дужности, након чега је оптужени ЕЕ изменио своју одбрану наводећи да се можда чуо са оптуженим АА, али не у вези радње које су му стављене на терет, већ сасвим другим поводом. Дакле, правилно првостепени суд није прихватио одбрану оптуженог ЕЕ, јер је иста нелогична и супротна изведеним доказима, а између осталог и имајући у виду чињеницу да се оптужени ЕЕ на главном претресу изјаснио да не зна у ком предузећу је запослен, па правилно закључује првостепени суд да је потпуно неприхватљиво да једна особа не зна назив предузећа у коме ради и остварује зараду, да би на следећем главном претресу оптужени ЕЕ изјавио да је запослен у предузећу „гг7“ из Суботице, које предузеће није обухваћено оптужницом. Правилно првостепени суд није прихватио одбране оптужених АА и ЕЕ да су међусобно ретко комуницирали, а имајући у виду листинг разговора између бројева које је користио оптужени ЕЕ и броја телефона које је користио оптужени ЖЖ, између којих телефона је остварена комуникација, тако што је било преко 840 позива. Такође, да је оптужени ЕЕ помагао оптуженима ЖЖ и ЗЗ да злоупотребе овлашћења одговорних лица, првостепени суд је утврдио и на основу исказа сведока СС2, у вези њиховог сусрета у ресторану „гг8“ у Земуну. Осим наведеног, правилно закључује првостепени суд да је одбрана оптуженог ЕЕ да се дана 27.02.2006. године није чуо са оптуженим АА неоснована, јер је оповргнута увидом у извештај о оствареној комуникацији.

И чињенично стање у односу на оптуженог ЖЖ, првостепени суд је на несумњив начин утврдио и то да је овај оптужени, који је радио књиговодствене и комерцијалне послове за наведена предузећа, после примљених упутстава од оптуженог ЕЕ, прво ступио у контакт са оптуженим АА, а затим са оптуженима ГГ и ВВ, са којима је прецизирао продају и употребу фактура са неистинитим садржајем, па пошто су ове фактуре састављане у предузећу „бб“ и пошто су оверене од стране оптужених ГГ и ВВ, достављане су оптуженом ЕЕ, тако што је их је оптужени АА слао аутобусом, а у одређеном случају те фактуре је доносио и оптужени ГГ, који је по налогу оптуженог АА, заједно са сведоком СС3 отишао у предузеће „гг5“ где је оптужени ЖЖ био запослен и предао му те фактуре, након чега је оптужени ЖЖ исте прикључивао роби коју је набавио на

црно, а затим прослеђивао магационерима који су запримали робу. Даље, несумњиво је утврђено да је фактуре које су се односиле на предузеће „гг9“, оптужени ЖЖ достављао оптуженом ЗЗ, који их је оверавао својим потписом, а затим достављао књиговодственој служби, док је оптужени ЖЖ остале фактуре достављао књиговодственој служби осталих предузећа ради књижења, а што се тиче излазних фактура предузећа која су претходно наведена, оптужени ЖЖ је поступао тако што је давао налог књиговодственим радницима у предузећу „гг9“ да сачињавају фактуре са неистинитим садржајем, које је затим оверавао оптужени ЗЗ и предавао њему, који је даље прослеђивао купцима, поступајући тако и са осталим предузећима, као и са Земљорадничком задругом „гг10“, а на овако сачињене фактуре уговорена је провизија од 1%, која провизија је наплаћивана како на излазне, тако и на улазне фактуре, јер су и једне и друге биле неистинитог садржаја и на који начин су оптужени АА, ГГ и ВВ прибавили противправну имовинску корист у износу од 1.266.635,44 динара, а што представља провизију од 1% од вредности фактурисане робе. При томе правилно првостепени суд није прихватио наводе одбране оптуженог ЖЖ да није добијао никаква упутства од оптуженог ЕЕ и да није ступио у контакт са оптуженим АА ради прибављања фактура са неистинитим садржајем, будући да је оваква одбрана оптуженог оповргнута изведеним доказима, неприхватљива и неистинита, имајући у виду преслушавање пресретнутих телефонских комуникација, о чему су дати разлози на страни 322 образложења пресуде. Даље, чињеницу да није било стварног промета робе између предузећа „дд“, власништво оптуженог ВВ и предузећа „гг9“, предузећа „гг11“ и предузећа „гг6“, првостепени суд је несумњиво утврдио увидом у фактуре, које су наведене у изреци пресуде, и то да је предмет наводне купопродаје увек био хмељ, из чега се на поуздан начин утврђује да није било стварног промета робе, већ да су само рађене фактуре са неистинитим садржајем. Такође, чињеницу да су ове фактуре рађене у предузећу „бб“, првостепени суд је утврдио на основу дискете „рекапитулација“ која је одузета из предузећа „бб“, а која је пренета у папирној форми у налазу и мишљењу вештака мр. ВВ1, при чему је и сведок ССЗ потврдио да није било стварног промета робе између ових предузећа.

Што се тиче оптуженог ЗЗ, овај суд такође налази да је првостепени суд, а насупрот изнетим жалбеним наводима, на несумњив начин утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде и то да је овај оптужени био директор предузећа „гг9“ и да је по том основу имао својство одговорног лица, затим да је овај оптужени сарађивао са оптуженим ЖЖ, коме је поверено вођење комерцијалне службе у предузећу „гг9“, затим да је набавка робе за предузеће „гг9“ ишла преко предузећа „гг5“, јер је жиро рачун предузећа „гг9“ био блокиран, па је из тих разлога оптужени ЗЗ био упознат са набавком робе за ово предузеће, коју робу је искључиво набављао оптужени ЖЖ, али је сваку фактуру са неистинитим садржајем, а коју је оптужени ЖЖ добијао од оптужених АА, ГГ и ВВ, а за предузеће „гг9“, прослеђивао оптуженом ЗЗ на потпис, који је знао да су у питању фактуре са неистинитим садржајем и да исте не прати стваран промет робе, али их је и поред тога потписивао и даље прослеђивао књиговодственој служби. Наведено чињенично стање првостепени суд је несумњиво утврдио на основу одбране оптуженог ЖЖ и оптуженог ВВ, а у делу који се односи на наводну куповину робе од предузећа „ђђ“, на основу одбране оптуженог ГГ и исказа сведока ССЗ. При томе је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге зашто није прихватио одбрану оптуженог ЗЗ коју је

више пута мењао, правилно налазећи да је иста нелогична, контрадикторна осталим изведеним доказима и дата у циљу избегавања кривице, а о чему су дати јасни и уверљиви разлози у образложењу пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Имајући у виду напред наведено, неосновано се изјављеним жалбама оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге у образложењу пресуде за свој закључак.

При томе је овај суд ценио и остале наводе из изјављених жалби, али је нашао да се истима не доводи у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, па се неосновано изјављеним жалбама побија првостепена пресуда и у овом делу.

Најпре, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптуженог АА описане у изреци пресуде под тачком А-1 стекла сва законска обележја кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, јер је оптужени АА организовао криминалну групу, а о чему је већ било речи. При томе је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени поступао са директним умишљајем као обликом виности, јер је био свестан свог дела и хтео његово извршење, био је свестан да су његове радње забрањене, јер из целокупног поступања оптуженог несумњиво је закључено да је код њега постојала свест да ствара организовану криминалну групу са циљем који је назначен у изреци пресуде, да је то што ради забрањено, а да је хтео извршење тих радњи, што најбоље потврђују и разговори из преслушаних аудио записа, да је оптужени дао налог да се његово име и његово предузеће не спомиње приликом контроле пореске полиције, док су се у радњама оптужених ГГ, ББ и ВВ, а које су ближе наведене у изреци првостепене пресуде под тачком А-1, стекла сва законска обележја кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, јер су ови оптужени постали припадници организоване криминалне групе, коју је организовао оптужени АА. При томе је првостепени суд правилно утврдио у односу на ове оптужене да је на њиховој страни постојала свест да припадају криминалној групи, као и изражена спремност да врше кривична дела у саставу те групе, да су били свесни свог дела чије су извршење хтели, као и чињенице да су радње које предузимају забрањене, те да су дакле поступали са директним умишљајем као обликом виности.

Такође, како код оптужених АА, ББ и ВВ није доведена у сумњу урачунљивост, то је правилно првостепени суд констатовао да су ови оптужени могли да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, дакле да су били урачунљиви, док је код оптуженог ГГ подобност да у време извршења кривичног дела схвати значај свог дела и да управља својим поступцима била очувана, дакле да је и он био у урачунљивом стању, што је утврђено на основу налаза и мишљења вештака др СС4.

Дајући правну оцену утврђеног чињеничног стања наведеног у изреци првостепене пресуде под тачком А-II, правилно је првостепени суд противправне радње оптуженог АА, као организатора криминалне групе и оптужених ГГ, ББ и ВВ, као чланова организоване криминалне групе, квалификовао као кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, јер је на несумњив начин утврдио да су ови оптужени имали својство одговорног лица у предузећу, затим да су поступајући као организатор и чланови криминалне групе прибавили противправну имовинску корист за групу, која прелази износ од 1.500.000,00 динара. Такође, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге да се ради о продуженом кривичном делу, имајући у виду истоврсност радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела, при чему постоји временски континуитет у извршавању радњи, као и да су оптужени користили исту ситуацију за извршење ових радњи и да су све ове радње извршили са јединственим умишљајем – директним.

Следствено томе, супротни жалбени наводи оптужених и његових бранилаца којима се оспорава правна квалификација предметног кривичног дела истицањем да се у конкретном случају евентуално ради о кривичном делу пореске утаје, оцењују се као неосновани. Наиме, да би постојало кривично дело пореска утаја, неопходно је да је роба прибављена на легалан начин, па да овлашћено лице у својој пословној документацији умањи висину пореза или на други начин прикаже неистините податке о порезу, а што није случај у конкретной ситуацији, јер су оптужени размењивали само фактуре које није пратила роба, па се не може говорити о кривичном делу пореске утаје, с обзиром да се радња извршења не везује за законито стечене приходе.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптужене ДД, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптужене ДД стекла сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја помагањем у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ. При томе је правилан закључак првостепеног суда да је оптужена поступала са директним умишљајем као обликом виности, као и да код оптужене није доведена у сумњу урачунљивост, те је суд констатовао да је могла да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те да је била урачунљива. Дакле, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптужене, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужена била свесна свог дела чије је извршење хтела, као и чињенице да су радње које предузима да би помогла оптуженом АА забрањене, као и да је код оптужене постојала свест да помаже оптуженом АА у радњама које му доносе противправну имовинску корист и то у великим износима. Имајући у виду наведено, неосновано се у жалби браниоца оптужене истиче да се у радњама оптужене евентуално стичу битна обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја у помагању из члана 359 став 1 КЗ.

Такође, правилно су противправне радње оптуженог ЂЂ квалификоване као кривично дело злоупотреба службеног положаја помагањем у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ, јер је несумњиво утврђено да је овај оптужени са умишљајем помогао оптуженом Цупара Бобану, будући да је био свестан да својим радњама помаже

остваривању радњи оптуженог АА, а код њега је постојала и свест да су те радње забрањене. Ово стога што је из изведених доказа несумњиво утврђено да је оптужени ББ у потпуности био упознат са висином промета који је остварио оптужени АА преко наведених предузећа, као и са висином провизије коју је као организатор групе узимао за себе и чланове криминалне групе.

При томе, првостепени суд је у образложењу пресуде на страни 304 дао јасне и уверљиве разлоге за свој закључак зашто није могао утврдити тачан датум када је оптужени сваку радњу појединачно извршио, а будући да је определио временски период у коме је он у више наврата извршио радње које су му стављене на терет, а које су ушле у састав продуженог кривичног дела, па се неосновано у жалби истиче супротно. И за овог оптуженог у току поступка није била доведена у сумњу његова способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, па је правилно првостепени суд констатовао да је овај оптужени био урачунљив.

Правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да су се у противправним радњама оптуженог КК стекла сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 35 КЗ, међутим у односу на овог оптуженог није било изјављених жалби.

Што се тиче оптуженог ИИ, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је противправне радње овог оптуженог квалификовао као кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, јер је на несумњив начин утврђено да је оптужени као директор предузећа имао својство одговорног лица у предузећу и да је искоришћавањем службеног положаја одговорног лица другоме прибавио противправну имовинску корист. При томе је правилно првостепени суд утврдио да је оптужени извршио више истоврсних радњи у временском континуитету - у периоду од 14. новембра 2005. године до 30. марта 2006. године, да је у томе користио исте ситуације – исто предузеће преко којег је добијао фактуре са неистинитим садржајем, а да је при томе у свим овим радњама поступао са јединственим умишљајем, те да су у потпуности остварени сви елементи неопходни за продужено кривично дело, као и да је оптужени био урачунљив и да је поступао са директним умишљајем као обликом виности.

И у односу на оптуженог ЈЈ, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама овог оптуженог стекла сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, имајући у виду имовинску корист, коју је овај оптужени прибавио оптуженима АА, ГГ и ББ – у износу од 1.066.692,53 динара, правилно првостепени суд није прихватио правну квалификацију дату у диспозитиву оптужнице, имајући у виду да је несумњиво утврђено да је овај оптужени другоме прибавио противправну имовинску корист која прелази 450.000,00 динара, а која је мања од имовинске користи од 1.500.000,00 динара, што је квалификаторни елемент за став 3 предметног кривичног дела. Дакле, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је овај оптужени искористио свој службени положај овлашћеног лица, тако што је предузео више истоврсних

радњи и то у одређеном временском континуитету – у периоду од почетка 2006. године до 30.05.2006. године, користио исте ситуације, односно од истог предузећа набављао фактуре са неистинитим садржајем, а то је радио са јединственим умишљајем и то директним, па се према томе ради о радњама које улазе у продужено кривично дело, као и да је оптужени био урачунљив. Првостепени суд је ценио наводе одбране да нису конкретно наведене радње које су ушле у састав продуженог кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим, будући да су у изреци пресуде прецизно наведене радње које је оптужени извршио, да би као овлашћено лице у предузећу „ГГ1“, а искоришћавањем свог службеног положаја, прибавио другом противправну имовинску корист, као и имовинску корист свом предузећу у висини претходног пореза на додату вредност коју је неосновано приказао.

По оцени овога суда, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптужених ЖЖ и ЗЗ, стекла сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 2 и става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, јер је на несумњив начин утврдио да су ови оптужени имали својство одговорног лица у предузећу, да су поступали као саизвршиоци, јер је сваки од њих предузимао радње које су усмерене на извршење кривичног дела, па је тако оптужени ЖЖ набављао робу на црно, а затим прибављао фактуре од наведених предузећа, које је прикључивао роби, а затим је фактуре, које се односе на предузеће „ГГ9“, где је оптужени ЗЗ био одговорно лице, достављао овом оптуженом, да би их он потписао и оверио печатом предузећа, а затим проследио књиговодственој служби овог предузећа, па су према томе дакле они поступали као саизвршиоци у делу који се односи на рад предузећа „ГГ9“. При томе су ови оптужени прибавили противправну имовинску корист за оптужене АА, ГГ и ВВ, која имовинска корист не прелази износ од 1.500.000,00 динара, па из тих разлога, правилно првостепени суд није прихватио квалификацију дату у оптужници да су оптужени извршили ова кривична дела, али да се ради о ставу 3 наведеног дела. Такође, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге за закључак да се у конкретном случају ради о продуженом кривичном делу, имајући у виду истоврсност радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела, да постоји временски континуитет у извршењу радњи, при чему су оптужени користили исту ситуацију за извршење радњи и да су све ове радње извршили са јединственим умишљајем – директним.

Такође, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптуженог ЕЕ стекла сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја у помагању из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ. Насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца, правилно је првостепени суд оптуженог ЕЕ огласио кривим за блаже кривично дело од оног које му је оптужницом стављено на терет, јер је на несумњив начин утврђено да оптужени ЕЕ није имао својство одговорног лица у наведеним предузећима, а да је наведеним радњама помагао оптуженима ЖЖ и ЗЗ да злоупотребе овлашћења одговорних лица. Дакле, правиан је закључак првостепеног суда да је код оптуженог постојала и свест и воља да помаже оптуженима ЖЖ и ЗЗ у предузимању противзаконитих радњи, да је био свестан свог дела чије је извршење хтео, као и чињенице да радње које предузима да би помогао оптуженима су забрањене, односно да је поступао са директним

умишљајем као обликом виности. Такође, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге за закључак да је овај оптужени предметно кривично дело извршио у продуженом трајању, имајући у виду да оптужени ЕЕ није једном радњом помогао оптуженима ЖЖ и ЗЗ, већ да је у одређеном периоду уговарао продају пословне документације, тако што је у више наврата ступао у контакт са оптуженим АА, те је на тај начин он предузео више истоврсних радњи у одређеном временском континуитету, при чему је поступао са истоврсним умишљајем, а што све оправдава примену одредбе члана 61 КЗ. Стога су супротни жалбени наводи како Специјалног тужиоца, тако и бранилаца оптуженог ЕЕ којима се побија првостепена пресуда у овом делу, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом изјављених жалби, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да су жалбе неосноване.

Ово стога што су како појединачне, тако и јединствене казне на које су оптужени АА, ГГ, ББ и ВВ осуђени побијаном пресудом, тако и казне затвора на које су осуђени остали оптужени, а које су ближе означене у изреци побијане пресуде, и по оцени овога суда у свему у складу са тежином учињених дела и степеном кривице оптужених као учинилаца, као и са осталим релевантним околностима из чл. 54 КЗ, које је првостепени суд правилно утврдио и навео у образложењу побијане пресуде и истима, а насупрот изнетим жалбеним наводима, дао адекватан значај.

Тако је правилно првостепени суд у односу на оптуженог АА од олакшавајућих околности ценио личне прилике оптуженог и то да је ожењен и отац једног малолетног детета, а од отежавајућих околности ранију осуђиваност оптуженог и то пресудом Првог општинског суда у Београду К.бр.1079/95 од 08.05.1996.године, због кривичног дела из чл. 171 ст. 2 КЗ РС у вези чл. 22 КЗ РС на казну затвора у трајању од једне године и два месеца и пресудом Другог општинског суда у Београду К.бр.919/09 од 14.12.2000.године због кривичног дела из чл.171 ст. 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда у трајању од шест месеци са роком проверавања од три године, па је оптуженом најпре за кривично дело из чл. 346 ст. 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а за кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ казну затвора у трајању од четири године, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 26.06.2006.године до 10.07.2008.године, правилно ценећи приликом одмеравања казне његову улогу у извршењу кривичних дела за која је оглашен кривим, висину прибављене имовинске користи и степен кривице оптуженог. Стога је овако одмерена казна и по оцени овога суда неопходна ради остваривања циљева генералне и специјалне превенције и са истом ће се у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ.

Што се тиче оптуженог ГГ, првостепени суд је у односу на овог оптуженог правилно од олакшавајућих околности ценио признање извршења кривичног дела и значај које је ово признање имало за утврђивање материјалне истине у току кривичног поступка, као његове личне и породичне прилике и то

да је ожењен и отац двоје малолетне деце, правилно налазећи да наведене олакшавајуће околности и поред отежавајућих околности на страни оптуженог-раније осуђиваности и то пресудом Четвртог општинског суда у Београду К.бр.931/00 од 09.04.2001.године због кривичног дела из чл. 147 ст. 1 КЗ РС и кривичног дела из чл. 233 ст. 1 КЗ РС којом му је изречена услован осуда и утврђена казна затвора у трајању од шест месеци са роком проверавања од две године, имају карактер нарочито олакшавајућих околности, јер је оптужени признањем чињеничних навода везаних за извршење кривичног дела злоупотребе службеног положаја у многоме допринео да се утврди потпуно и правилно чињенично стање и за остале оптужене, па је применом одредби чл. 56 и 57 КЗ оптуженом за кривично дело из чл.346 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од шест месеци, а за кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.06.2006.године до 15.11.2006.године. Са овако одмереном казном и по оцени овога суда у потпуности ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом чл. 42 КЗ и иста је у свему у складу са тежином учињених дела и степеном кривице оптуженог као учиниоца.

И у односу на оптуженог ББ првостепени суд је правилно утврдио све околности из чл. 54 КЗ, па је тако од олакшавајућих околности на страни оптуженог ценио делимично признање радњи извршења кривичног дела из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ и здравствено стање оптуженог, који болује од дијабетиса, а од отежавајућих околности да је раније осуђиван пресудом Четвртог општинског суда у Београду К.бр.607/00 од 08.05.2001.године због кривичног дела из чл. 171 ст. 1 КЗ РС на казну затвора у трајању од шест месеци, па је оптуженом за кривично дело из чл.346 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од шест месеци, а за кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ казну затвора у трајању од две године и осам месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.06.2006.године до 08.05.2008.године, а која казна је и по оцени овога суда, имајући у виду тежину извршених кривичних дела и степен кривице оптуженог, неопходна и нужна ради остваривања сврхе кажњавања прописане одредбом чл. 42 КЗ.

У односу на оптуженог ВВ, првостепени суд је правилно од отежавајућих околности ценио његову ранију вишеструку осуђиваност, која очигледно говори о његовој склоности ка вршењу кривичних дела, те да раније осуде очигледно нису утицале на оптуженог да више не врши кривична дела, док олакшавајућих околности на страни оптуженог није нашао, па му је утврдио за извршена кривична дела појединачне казне затвора и то за кривично дело из чл. 346 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ казну затвора у трајању од шест месеци, а за кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ казну затвора у трајању од три године, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и четири месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 14.03.2007. године до 08.05.2008.године, са којом ће се и по оцени овога суда у потпуности остварити сврха кажњавања и иста је у свему у складу са тежином учињених дела и степеном кривице оптуженог као учиниоца.

Што се тиче оптужене ДД, првостепени суд је и у односу на ову оптужену правилно утврдио све околности из чл. 54 КЗ, па је тако од олакшавајућих околности на страни оптужене ценио да до сада није осуђивана, да је удата и мајке двоје малолетне деце, те је правилно нашао да наведене олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих околности, имају карактер нарочито олакшавајућих околности које оправдавају примену одредби о ублажавању казне, па је оптужену за извршено кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 35 и 61 КЗ осудио на казну затвора у трајању од шест месеци. По оцени овога суда, овако одмерена казна у потпуности је у складу са тежином учињеног дела и степеном кривице оптужене као учиниоца и са истом ће се у потпуности остварити циљеви како генералне, тако и специјалне превенције.

У односу на оптуженог ЂЂ, првостепени суд је правилно утврдио све релевантне околности из чл. 54 КЗ, па је тако од олакшавајућих околности на страни оптуженог ценио личне и породичне прилике оптуженог и то да је ожењен и отац двоје малолетне деце, налазећи да исте и поред отежавајућих околности на страни оптуженог и то да је раније осуђиван пресудом Општинског суда у Прибоју К.бр.44/97 од 15.03.1998.године због кривичног дела из чл. 242 ст. 1 КЗ РС којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од три месеца са роком проверавања од једне године и пресудом Општинског суда у Прибоју К.бр.25/2001 од 15.05.2001.године због кривичног дела из чл. 166 ст. 1 КЗ РС којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од једне године, са роком проверавања од две године, имају карактер нарочито олакшавајућих околност које указују да ће се и са ублаженом казном постићи сврха кажњавања, те је применом одредби чл. 56 и 57 КЗ оптуженог за кривично дело из чл.359 ст. 4 у вези ст. 3 и 1 КЗ у вези чл. 35 и 61 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од десет месеци, са којом ће се и по оцени овог суда у потпуности остварити сврха кажњавања.

Правилно је првостепени суд у односу на оптуженог ЕЕ од олакшавајућих околности ценио породичне прилике оптуженог и то да је отац петоро деце, од којих је троје малолетно, а од отежавајућих околности ранију вишеструку осуђиваност оптуженог, како је то ближе означено у образложењу побијане пресуде, па га је за извршено кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 2 и 1 КЗ у вези чл. 35 и 61 КЗ осудио на казну затвора у трајању од две године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2006.године до 06.07.2007.године, са којом казном ће се и по оцени овог суда, у потпуности остварити сврха кажњавања прописана чл.42 КЗ.

Такође, и у односу на оптуженог ЖЖ, првостепени суд је правилно утврдио све релевантне околности из чл. 54 КЗ, па је тако од олакшавајућих околности ценио породичну ситуацију оптуженог и то здравствено стање његове супруге, а од отежавајућих околности да је раније осуђиван, како је то ближе означено у образложењу побијане пресуде, па га је ценећи при том тежину извршеног кривичног дела и степен кривице оптуженог као учиниоца, за извршено кривично дело из члана 359 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ осудио на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2006.године до

06.07.2007.године и од 25.07.2007.године до 01.08.2007.године, са којом казном ће се и по налажењу овога суда у потпуности остварити сврха кажњавања.

Што се тиче оптуженог ЗЗ, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни оптуженог ценио личне прилике оптуженог и то да је ожењен и отац двоје малолетне деце, а од отежавајућих околности да је раније осуђиван и то пресудом Општинског суда у Кули К.бр.23/02 од 20.03.2002.године због кривичног дела из чл. 139 ст. 1 тач. 3 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од три месеца, са роком проверавања од једне године, па га је за извршено кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 2 и 1 КЗ у вези чл.33 и 61 КЗ осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2006.године до 06.07.2007. године. Овако одмерена казна и по оцени овога суда у свему је у складу са тежином учињеног дела и степеном кривице оптуженог као учиниоца и иста је нужна и довољна да се са њом оствари сврха кажњавања предвиђена одредбом чл. 42 КЗ.

Правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни оптуженог ИИ ценио да до сада није осуђиван, па је имајући у виду степен кривице оптуженог и тежину учињеног кривичног дела, овог оптуженог за извршено кривично дело из члана 359 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ осудио на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2006.године до 28.09.2009.године, са којом казном ће се и по оцени овога суда у потпуности остварити сврха кажњавања.

У односу на оптуженог ЈЈ првостепени суд је правилно утврдио све релевантне околности из чл. 54 КЗ, па је тако од олакшавајућих околности на страни оптуженог ценио личне прилике оптуженог и то да је отац двоје деце, а од којих је једно малолетно, а од отежавајућих околности да је раније осуђиван пресудом Општинског суда у Бору К.бр.314/01 од 04.04.2003.године, због кривичног дела из чл. 248 ст. 3 тач. 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од четири месеца са роком проверавања од једне године, па је ценећи тежину извршеног кривичног дела и степен кривице оптуженог, оптуженог за извршено кривично дело из чл. 359 ст. 4 у вези ст. 2 и 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ осудио на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2006.године до 06.07.2007.године. При томе, треба истаћи да је првостепени суд погрешно као отежавајућу околност на страни овог оптуженог ценио не само висину противправне имовинске користи коју је прибавио криминалној групи, већ и предузећу „гг1“, али и поред тога казна затвора у трајању од две године на коју је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом у свему је у складу са тежином учињеног кривичног дела и степеном кривице оптуженог као учиниоца и са истом ће се у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ.

Имајући у виду напред наведено, овај суд супротне жалбене наводе, као и предлоге и то како из жалбе Специјалног тужиоца за строжијим, тако и из жалби оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца и бранилаца оптужених ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ,

ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ за блажим кажњавањем, оцењени као неосновани, обзиром да је првостепени суд правилно утврдио све околности која у смислу чл. 54 КЗ утичу да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, о чему су дати јасни и уверљиви разлози у образложењу побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд, како је то напред наведено, па се неосновано у жалбама истиче супротно. При томе треба истаћи да се у овим жалбама не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда приликом одмеравања казни оптуженима, а која би била од значаја за исте.

По оцени овога суда неосновано се жалбама бранилаца оптужених ЖЖ и ВВ побија првостепена пресуда због одлуке о трошковима кривичног поступка, јер је првостепени суд правилном применом одредби чл. 193 и 196 ЗКП-а, имајући у виду сложеност и дужину трајања кривичног поступка, ове оптужене обавезао да на име паушала плате суду износ од по 25.000,00 динара, док је на основу одредбе чл. 193 и 196 ЗКП-а све оптужене обавезао да плате трошкове кривичног поступка, с тим што ће висину одредити посебним решењем, јер у време доношења пресуде суд није располагао подацима који су му потребни за утврђивање висине трошкова.

По оцени овога суда правилно је првостепени суд од оптужених АА, ГГ, ББ и ВВ одузео имовинску корист прибављену извршењем кривичних дела и оптужене обавезао да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичних дела солидарно плате износ од 5.874.020,44 динара у корист буџета Републике Србије, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а на основу одредбе чл. 91 и 92 и одредбе чл. 513 ЗКП-а, па се неосновано жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ББ, оптуженог ВВ и његовог браниоца побија првостепена пресуда и у овом делу, будући да наведени износ представља збир провизија коју су оптужени наплатили за све радње и који износ представља укупан збир противправне имовинске користи коју је криминална група остварила за себе, па су стога солидарно обавезани да плате и наведени износ у корист буџета Републике Србије.

Такође, правилно је првостепени суд на основу одредбе чл. 87 КЗ од оптужених АА, ГГ, ББ, ЖЖ и ЗЗ одузео предмете који су били употребљени и намењени извршењу кривичних дела, а који су ближе означени у изреци побијане пресуде.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење налази да се неосновано жалбом Специјалног тужиоца побија првостепена пресуда у ослобађајућем делу – делу у коме је оптужени ЛЛ на основу одредбе члана 355 тачка 3 ЗКП-а, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ.

Наиме, и по оцени овога суда правилан је закључак првостепеног суда да нема доказа да је оптужени ЛЛ извршио кривично дело које му је измењеном оптужницом стављено на терет и то да је својим потписом и печатом оверио фактуру предузећа „ЋЋ“ број 142 – Б од 20.12.2005. године, у којој је наведено да је ово предузеће продало робу предузећу „ГГ“ а имајући у виду извршено

графоскопско вештачење. Наиме, у свом налазу и мишљењу вештак СС5, која је саслушана на главном претресу, навела да између спорног потписа на наведеној фаktури код записа „робу примио“ и неспорних потписа ЛЛ који су достављени за упоређење, нису констатоване такве сличности на основу којих би се могло закључити да је ЛЛ написао спорни потпис, што је вештак потврдио и на главном претресу.

Како је заменик Специјалног тужиоца после оваквог налаза и мишљења, а пре завршне речи прецизирао радње које су измењеном оптужицом стављене на терет оптуженог ЛЛ, тако што је избрисао речи „својим потписом“ а унео речи „својим печатом“, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да оптужени ЛЛ није печатом оверио ову фаktуру. Напред наведено првостепени суд је несумњиво утврдио како на основу одбране оптуженог ЛЛ који је навео да је само повремено долазио у предузеће где је био директор и то по позиву радника који су запослени, а у ситуацијама када је то било неопходно, као и на основу тога да оптужени није био задужен печатом предузећа „гг9“ којим је оверена ова фаktура, већ да је печат остајао у предузећу и да су њега користили запослени који су учествовали у састављању ових фаktура, затим на основу исказа сведока СС2 и на основу налаза и мишљења вештака економске струке ВВ2 који је у свом налазу истакао да је Предузеће „ђђ“ имало отворен рачун код „Кулске банке“ те да на рачуну овог предузећа нема уплата од стране предузећа која су наведена у изреци пресуде. При томе, треба истаћи да је првостепени суд на несумњив начин утврдио да је оптужени ЖЖ набављао наведену робу, па је и у овом конкретном случају преузео оверавање ове фаktуре.

Имајући у виду напред наведено, правилно је првостепени суд услед недостатка доказа на основу одредбе члана 355 тачка 3 ЗКП оптуженог ЛЛ ослободио од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Следствено томе, супротни жалбени наводи јавног тужиоца да је првостепени суд у односу на овог оптуженог погрешно утврдио чињенично стање, оцењују се као неосновани и у овој жалби се у суштини само изводи сопствена оцена изведених доказа, другачија у односу на оцену првостепеног суда, које је по налажењу овог суда правилно првостепени суд ценио и за исте дао јасне и аргументоване разлоге, које је детаљно образложио, а које као такве прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе чл. 388 ЗКП-а, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар
Александра Симић, с.р

Председник већа-судија
Слободан Рашић, с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић